

M. J. ARLIDGE

**NEHAS, čo
ĎA NEPALI**

IKAR

Určite ste sami? Radšej sa obzrite.

M. J. ARLIDGE

**NEHAS, čo
ňa NEPÁLI**

Preložila Jana Seichertová

IKAR

M. J. Arlidge
CAT & MOUSE

Copyright © M. J. Arlidge, 2022
First published by Orion Fiction, London
Translation © 2023 by Jana Seichertová
Jacket design © 2023 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9211-6

Prvý deň

1

Martha Whitová sa pomrvila, prevrátila na bok a stisla vankúš. Uviazla vo zvláštnom stave medzi spánkom a bdelosťou, jej nepokojný odpočinok narúšali nočné mory o zmeškaných spojoch a stratených deťoch, ale hluk na prízemí ju priviedol späť do reality. Gregov návrat ju zvyčajne nahneval – hlasné buchnutie tenisiek odhodenejších v hale a neskôr aj dverí chladničky –, no dnes večer mu bola za vyrušenie vďačná. Vždy lepšie spala, keď vedela, že manžel je doma.

Martha sa upokojila, ponorila tvár do mäkkej bavlny, vdýchla vôňu pracieho prášku a modlila sa, aby ju premochol spánok – poriadny spánok. Cítila sa vyčerpaná, zvyčajný kolotoč domácich prác a starostlivosti o dieťa z nej vysali poslednú energiu. Keby mohla, prespala by tisíc rokov, privítala by zabudnutie, ktoré so sebou prináša noc, a zobudila by sa osviežená a vzpružená, pripravená byť tou matkou, ktorou sa vždy túžila stať. Ibaže to, pravdaže, neprichádzalo do úvahy. Vždy vstávala za úsvitu, takže mohla dúfať nanajvýš v niekoľko hodín slušného odpočinku, skôr než zavolá povinnosť.

Našťastie Greg sa dnes večer dolu dlho nezdržal. Keď sa vrátil z tréningu doslova nabitý adrenalinom, niekedy

sa motal po prízemí, maškrtil, sledoval televíziu a doháňal čítanie e-mailov. Lenže už ho počula, ako zamyká predné dvere a zhasína svetlá vo vstupnej hale – zvuk, ktorý vždy zmiernil Marthinu úzkosť, lebo oznamoval skutočný začiatok noci. Vďačná Martha cítila, ako ju zaplavuje láska. Aj keď medzi nimi občas vzbĺkol spor, ona a Greg tvorili dobrý tím – boli láskaví, starostliví, ohľaduplní a pozorní k svojmu partnerovi. Mali šťastie, že jeden druhého našli, a dokonca sa im podarilo splodiť šťastné, zdravé dieťa.

Na svete vládlo priveľa utrpenia, sklamaní a hnevu – skrátka, boli šťastlivci.

Marthu rýchlo premáhal spánok. Lenivo sa obrátila, rozkošnícky k sebe pritiahla Gregovu polovicu periny a uvítala pohladenie vyžehlenej bielej obliečky. Aké príjemné by bolo zaspáť mu v náručí a užívať si pokoj, aj keď len niekoľko vzácných hodín. Marthe už oťažievalo telo a opúšťalo ju vedomie, sotva zachytila tichý zvuk zatvárajúcich sa dverí spálne a Gregových krokov mieriacich k nej. Cítila, že matrac sa prehol, keď vliezol k nej do postele. Nežne sa k nemu posunula zadkom a čakala, kedy sa k nej zozadu pritisne a objíme ju. Vari by mohol život byť ešte lepší?

Prekvapilo ju však, že stále sa nič nedeje. Martha už takmer spala, prehrala boj s nesmiernou únavou, no aj tak si všimla nedostatok kontaktu, neprítomnosť Gregovho svalnatého tela vedľa svojho. Prečo sa k nej ešte nepritúlil? Čo vlastne robí?

Zrazu si jej ospalý mozog niečo uvedomil – dnes sa matrac prehol viac než zvyčajne, akoby ho vystavili nečakanej záťaži. Martha cítila, že nezadržateľne kľže k svojmu spoločníkovi, a hoci zmätok ju už načisto pohltil, všimla

si aj niečo iné – vôňu. Neznámu pízmovú a prenikavú ako pánska kolínska...

Martha prudko otvorila oči a srdce sa jej rozbúchalo ako splašené. Spanikárila a chcela sa obrátiť. Skôr než to stihla urobiť, na ústa jej dopadla veľká dlaň a stlmila jej výkrik.

2

Vzduch sa rozvibroval od ohlušujúceho revu. Vzápätí sa guma zahryzla do asfaltu a motorka vyrazila vpred, s pekelným rachotom sa vzdalovala od miesta zločinu. O niekoľko sekúnd sa zhabaná loď zmenila na škvrnku v zrkadlách inšpektorky Helen Graceovej, ktorá na svojej uháňajúcej Kawasaki Ninja vyrazila zo southamptonského prístavu. Nočný záťah sa im vydaril, ale už túžila odtiaľ vypadnúť.

Bola mrazivá januárová noc, a zatiaľ čo Helen sa rútila po dvojprúdovej diaľnici, Millbrook Road zahalila hmla. O chvíľu sa ocitla na kruhovom objazde Teboura Way. Odbočila doprava, zmenila smer, otočila sa o stoosemdesiat stupňov a cez hustú hmlu zamierila do centra mesta. Na jednej strane ju tieto podmienky tešili – v hmle ste mohli zostať anonymní, v utajení, skrytí. Inak pôsobili skľučujúco, lebo ste netušili, či v tom vlhkom, tesnom rubáši náhodou nestriehne nepriateľ.

Helen sklonená nad kormidlom očami hľadala – očakávala – nebezpečenstvo. Na Winchester Road sa jej však podarilo dostať bez incidentu a onedlho sa ocitla v samom srdci tohto zložitého, poškodeného mesta. Teraz sa jej ponúkalo niekoľko možností, rozličných trás vedúcich

späť k jej bytu, ktorých výber sa spájal s mnohými nástrahami. Helen si ich vždy vyberala náhodne, pričom sa riadila iba jedným pravidlom – nikdy nepoužila tú istú trasu dva dni za sebou. Možno bola príliš opatrná, no nemienila riskovať – zvlášť keď nad ňou visel trest smrti.

V southamptonskej policajnej centrále Helen oslavovali, lebo svoje prípady takmer vždy dotiahla do úspešného konca, ale jej posledné vyšetrowanie sa skončilo zle. Áno, ukončila vražedné besnenie, rozlúštila záhadu, ktorá sa skrývala za sériou nepochopiteľných vrážd, no páchatel tentoraz unikol a prisahal, že sa Helen pomstí – pošle za ňou anonymného vraha, keď to sám uzná za vhodné. Od mrazivej hrozby Alexa Blytha prešli štyri mesiace, ktoré Helen pripadali nekonečné, lebo počas nich takmer nespala.

Helen vedela, že pripomína vystrašené zviera na úteku a ľaká sa aj vlastného tieňa, ale keď ste vzali do úvahy, ako ďaleko siaha Blythov vplyv, strachu ste sa jednoducho neubránili. Tento psychiater a poradca pre závislých potajomky zhromažďoval kompromitujúce materiály o desiatkach miestnych ľudí – manželoch, manželkách, matkách a otcoch, ktorí mu všetko priznali vo viere, že ich hriechy, posadnutosti a závislosti zostanú dôverné. Blythe sa rozhodol použiť tieto informácie proti nim, prinútiť svojich pacientov, aby zabíjali pre jeho potešenie, a hoci jeho vláda teroru sa už skončila, plánoval ešte poslednú vraždu.

Helen dala pozor, aby neohrozila iných motorkárov a vozidlá idúce v jej jazdnom pruhu, predbehla vlečúce sa auto na čele kolóny a ako šíp vystrelila po Bentham Street. Jej cesta domov vždy bola taká – prerušovaná, nevyspytateľná, improvizovaná. Ak nemohla svoju trasu do-

mov predvídať ona, nedokázal to ani prípadný vrah – alebo v to aspoň dúfala. Ustavične žiť v očakávaní násilnej smrti bolo vyčerpávajúce, no Helen inú možnosť nevidela. Lebo aj keď jej logické ja na ňu naliehalo, aby nehľadala príznaky v tieňoch, jej živočíšna stránka zostávala vždy v strehu. S podozrením hľadela dokonca aj na policajtov z oddelenia narkotík, ktorí sa spolu s ňou zúčastnili na dnešnom nočnom zásahu v prístave – každý človek, za koho sa nemohla osobne zaručiť, v nej vyvolával obavy. Vzhľadom na Heleninu pestrú minulosť zoznam jej verných spojencov bol veľmi krátky, a preto sa mala ustavične na pozore.

Teraz odbočila na Firth Street a približovala sa k svojmu bytu. Jedna jej časť túžila byť znovu medzi známymi stenami, zatiaľ čo druhá bojovala s pokúšením ísť ďalej – po pobrežnej ceste alebo dokonca na sever k M25, kde sa mohla preplatať medzi autami, vždy jeden krok pred svojím osudom. Bolo to hlúpe, ale v poslednom čase sa najbezpečnejšie cítila vo chvíľach, keď uháňala na revúcej motorke po otvorenej ceste. Zdôvodňovala si to tým, že tam sa pohyblivý cieľ dá ťažšie zasiahnúť.

Raz sa to možno skončí. Národnej kriminálnej agentúre alebo Interpolu sa možno podarí Blytha vypátrať a jej prenasledovateľa konečne dolapia. Zatiaľ jej paranoja, jej podozrenie ďalej bujneli a Helen mala pocit, že prežíva nekonečnú nočnú moru.

3

Martha nechala oči zatvorené a modlila sa, aby sa jej utrpenie skončilo.

Útočník jej prikázal ľahnúť si na brucho a Martha sa neodvážila namietaať, ani keď jej do úst vopchal špinavú handru a ruky jej vykrútil za chrbát a spútal. O niekoľko sekúnd zacítila jeho prsty na svojich a chvíľu si dezorientovaná myslela, že sa ju snaží chytiť za ruku. Potom však prudko potiahol jej svadobnú obrúčku a Martha pochopila, o čo mu ide. Čoskoro nasledoval jej zásnubný prsteň. Útočník jej oba šperky bez okolkov strhol z protestujúcich prstov, vzápätí bez slova vstal a odišiel.

Martha bola príliš vydesená, aby sa zmohla na reakciu, no zmätok a strach postupne vystriedal hnev. Toto boli jej dom, jej spálňa a jej prstene – cenné pamiatky, ktoré svedčili o jej záväzku ku Gregovi, ale zároveň vyvolávali vzácne spomienky na ich zásnuby na Havaji a svadbu v Beaulieu. Ako sa opovažuje strhnúť jej ich z prstov, akoby to boli bezcenné čačky, kúsky kovu a kameňa, ktoré sa dajú predať, vymeniť za studené, tvrdé peniaze! Vari nemal nijaké zábrany? Aj teraz počula votrelca, ako sa prehrabáva v jej šperkovnici, berie si cennosti, ktoré dostala do daru alebo si ich sama kúpila

v predchádzajúcich rokoch, nehovoriac o tých, ktoré jej darovala matka.

Upokoj sa, Martha. Len nijakú paniku.

Slová jej zišli na um sčista-jasna, ale privítala ich. Iste, jedna jej polovica chcela kričať, mykať spútanými rukami, dať najavo rozhorčenie, no druhá, múdrejšia polovica jej radila, aby bola opatrná a uvedomila si, čo je v stávke. Jej myseľ nečakane zaplnili obrazy Bailey a Marthino rozhorčenie nahradili obavy o dcérku. Ak obe prežijú tento strašný útok so zdravou kožou, prečo by ju mala trápiť strata zopár cenností? Zrazu sa cítila hlúpo, že jej záležalo na veciach, ktoré sa dajú nahradiť, možno dokonca získať späť. Dôležité boli iba mäso a krv.

Musela byť ticho a pretrpieť to. Urobiť, čo jej prikázu, a potom čakať – bezmocná, ale naplnená úľavou – na Gregov návrat domov. Lenže sotva naňho pomyslela, do myšlienok sa jej vkradol hnev – prečo tu nie je, aby ich ochránil? Rýchlo tie zbytočné obvinenia odohнала. Toto nebola Gregova vina. Jediný človek, ktorého mohla obviniť, bol násilný votrelec, ktorý teraz prehľadával jej zásuvky.

Útočník dokončil plienenie bielizníka a znovu zavládlo ticho. Martha sa neodvážila otvoriť oči, sotva si trúfla dýchať, čakala, kedy zlodej vyjde z izby. Naťahovala uši, aby jej neušli jeho kroky vzdalujúce sa po chodbe, ale vydesilo ju, keď namiesto toho zamieril späť k posteli a vyliezol na matrac. Martha inštinktívne zdvihla kolená k hrudi a pevne ich pritlačila k sebe. Premohla ju hrôza – dychčala a bojovala so závratom, zatiaľ čo oči sa jej plnili slzami. Bola surová krádež iba úvodná urážka, prvá časť odporného znesvätenia jej života a šťastia? Martha zrazu pochopila, že sa musí pohnúť. Myknutím sa prevrátila na bok v nádeji, že sa jej podarí zošuchnúť z postele. Sotva

sa však posunula k jej okraju, na chrbte jej pristála ťažká ruka a pritisla ju na matrac. Martha sa vzoprela proti nej v zúfalom úsilí vyslobodiť sa, ale útočník ju pevne držal. Čakala, že každú chvíľu zacíti jeho drsné ruky, ako z nej strhávajú oblečenie a dotýkajú sa jej nahej pokožky, a prekvapilo ju, keď sa stále nič nedialo. Akoby tam iba sedel a zísal na ňu. Cítila, ako ju prebodáva očami, zatiaľ čo ležali vedľa seba na posteli ako podivná dvojica...

Zrazu Marthe svitlo. Už presne vedela, čo sa deje. Situácia bola oveľa horšia, než si pôvodne predstavovala. Toto bolo zúčtovanie. Udalosti posledných dvoch rokov neúprosne smerovali k tejto chvíli. Martha konečne otvorila oči. Otočila hlavu k útočníkovi, rozhodnutá prosiť o život napriek hnusnej handre v ústach, ktorá ju dusila. Znovu ju však pritisol na matrac, nepriateľ nebol ochotný pozrieť jej do tváre.

Martha sa zúfalo rozhliadla po izbe, hľadala nejaké prostriedky záchrany. Jej pohľad pritiaхло zrkadlo na dverách skrine, v ktorom čiastočne videla svojho trýzniteľa. Skrýval sa v tieni ako zlovestná, nejasná hrozba, no aj tak vedela, že to je on a prečo prišiel. Len čo pochopila tú strašnú pravdu, všimla si, že sa pohol, zdvihol niečo nad hlavu. Martha pozrela do zrkadla, snažila sa v šere rozpoznať, čo to drží v ruke, a srdce jej bilo ako splašené. Napokon ju uvidela – čepel' sekery odrážajúcu svetlo, ktoré prenikalo do spálne z odpočívadla.

Martha zmeravela, no vzápätí pocítila náhly prívál energie a vykrikla z plných pľúc, pričom vlhká handra jej skĺzla do priedušnice. Výkrik bol bolestný, tlmený a celkom zbytočný – skôr než doznel, útočník ju sekerou silno udrel do zátylka.

4

Nič sa nehýbalo. Vonku počula neúprosný vietor, rinčal oknami a triasol poštovými schránkami. V dome však panovalo hrobové ticho.

Seržantka Charlie Brooksová zhasla svetlá a zamierila na poschodie, pričom sa opatrne vyhla siedmemu schodu, ktorý vždy hlasno protestoval, aby nezobudila spiace deti. Jessica a Orla jej dávali poriadne zabráť aj vo svojich najlepších chvíľach, ale dnes večer sa s nimi nedalo vydržať. Ustavične sa hádali, kričali, odvrávali jej, a keď si konečne išli ľahnúť, bola načisto vyčerpaná. Dnes večer si mala čítať so staršou dcérou Jessicou, no jednoducho na to nenašla silu. Namiesto toho pridala do svojho zoznamu čítaní deťom vymyslenú položku a rozhodla sa, že si naleje pohár vína. Sauvignon Blanc ju osviežilo, no pocit napätia jej v žalúdku zostal. Na jeho uvoľnenie by bolo treba viac než alkohol.

Charlie vyšla na poschodie a cez odpočívadlo zamierila do hlavnej spálne. Inštinktívne vystrela ruku k svetelnému spínaču, ale v poslednej chvíli ju odtiahla. Dnes večer netúžila vidieť ustlanú, prázdnu posteľ v príkrom svetle, a tak sa namiesto toho rozhodla pre útechu tmy. Charlie sa k tomuto rozhodnutiu uchýľovala čoraz častej-

šie. Vyzliekala sa v šere, aby zbytočne neupozornila na svoju postavu, kedysi štíhlu a pružnú, ktorá jej po dvoch pôrodoch pripadala neforemná a nepríťažlivá. Spočiatku sa snažila skryť pred svojím manželom Stevom, zatiaľ čo teraz to robila najmä pre seba. Veľkú útechu jej to však neprinášalo.

Charlie si chlipla vína, sadla si na posteľ a z vrecka vybrala telefón. Našla v ňom svoje nedávne hovory a po krátkom váhaní stlačila VOLAŤ. Hneď pocítila, ako sa uzol v jej žalúdku stiahol. Vedela, že to je hlúpe, dokonca trochu šialené, ale chcela s ním hovoriť, počuť jeho upokojujúci, nežný hlas. S nudnou predvídateľnosťou sa však ozvala hlasová schránka.

Ahoj, tu je Steve. Nechajte mi správu!

Charlie prerušila spojenie a hodila telefón na posteľ. Ďalšiu noc strávi sama, ďalšiu noc bude premýšľať, kde Steve asi je. Keď sa ho na to spýtala, zakaždým sa vyhovoril na prácu – tvrdil, že ho zdržali v karosárni –, ale kde sa sčista-jasna vzalo toľko vozidiel, ktoré bolo treba opraviť? Čo bolo také naliehavé, že musel tráviť každú noc mimo domova? Rozčulovalo ju to, hnevalo, no najmä trápiť. Čoskoro oslávia výročie svadby – udalosť, okolo ktorej Steve zvyčajne narobil veľký rozruch, no tento rok sa o nej takmer nezmenil. Akoby ho to už nezaujímalo, akoby mu na nej prestávalo záležať...

Charlie vstala, prešla k oknu a roztiahla závesy. Vietor sa už utíšil a stmavnutá ulica, bez života a studená, vyzerala, akoby zamrzla v čase. Charlie túžila po pohľade, ktorý by ju priviedol na iné myšlienky – na zalúbenú dvojicu, túliacu sa k sebe a kráčajúcu po chodníku, na psičkára vzdorujúceho živlom, dokonca aj na Steva ponáhľajúceho sa domov –, ale vonku sa vôbec nič nepohlo. Charlie

cítila, ako ju zaplavuje známa emócia, úzkosť maskovaná panikou, a nasilu ju potlačila. Nesmie byť paranoidná, dovoliť úzkosti, aby nad ňou zvíťazila. Mala by sa vzchopiť a radšej robiť niečo produktívne – sadnúť si nad papiere, ktoré si priniesla z kancelárie, a dohnať zameškané domáce práce. Charlie však napriek svojim najlepším úmyslom zistila, že sa nevládze pohnúť. Zmocnili sa jej neistota, strach, a hoci vedela, že sa dobrovoľne mučí, ďalej nehybne stála pri okne a dívala sa do noci, stratená v tme.

5

Na prahu zastal a obzrel sa. Bezduché telo Marthy Whitovej ležalo na posteli, skryté v šere. Z určitej vzdialenosti by sa vám zdalo, že spí ako drevo, ale krvavé striekance, ktoré teraz stekali po stene a nechávali na tapetách až obscénne karmínovočervené pruhy, jasne dokazovali, že to je iba klam.

Na kresle pri dverách ležal dámsky sveter. Zastal, utrel čepel' sekery do látky a očarene pozoroval, ako hustá lepkavá tekutina vsakuje do vlny. Spokojný, že čepel' očistil, sa obrátil a vykročil po chodbe. Hrubý, poddajný koberec tlmil jeho kroky, ale on každý počul zreteľne ako úder kladivom, oznamujúci svetu zločin, ktorý práve spáchal. Mozog mu pulzoval a srdce bilo ako zvon. Skutok dokonal a teraz chcel odtiaľ čo najrýchlejšie zmiznúť.

Náhľivo vykročil k schodisku, keď vtom sa domom rozľahol prenikavý výkrik. Ozval sa tak náhle, tak nečakane, že takmer vyskočil z kože. Obrátil sa, aby čelil svojmu žalobcovi, ale na chodbe, neďaleko miesta jeho zločinu, nikto nebol. Vtom si prekvapený uvedomil, že zvuk sa ozýva z izby na druhej strane odpočívadla. Inštinkt mu radil, aby sa obrátil a ušiel, no hluk ešte zosilnel, a tak na-

miesto toho otvoril dvere a rýchlo vošiel dnu, odhodlaný stretnúť sa zoči-voči so svojim žalobcom.

Len čo to urobil, uvedomil si, aký zmätok zrazu panuje v jeho mysli. Jemné svetlo kolotoča, krútiaceho sa nad postieľkou, dopadalo na dievčatko pod ním, ktoré kričalo z plných pľúc. Votrelec rýchlo prešiel k postieľke a pozrel na nešťastné dieťa. Nebol si istý, čo čakal, ale svojím nečakaným príchodom ho ešte väčšmi rozrušil. Tvár dievčatka sa skrivila od strachu. Hlasný, zúfalý plač dieťaťa ho zaskočil. Žeby o tom vedelo? Vycítilo matkinu smrť a rozhodlo sa spustiť poplach v nádeji, že dobrí ľudia sa vrhnú na jej vraha? Isto neexistovalo iné vysvetlenie pre nadľudské decibely, ktoré vychádzali z tých maličkých pľúc. Obviňovalo ho? Chcelo, aby sa za svoj čin hanbil?

Musel dievčatko umlčať. Bez ohľadu na svoju paranoju vytrvalý detský plač by mohol upozorniť okoloidúceho alebo vzbudiť záujem susedov. Len čo si to pomyslel, zvonku sa ozval hluk. Otváral niekto záhradnú bránku? Prichádzal zistiť, čo sa v dome deje? Obrátil sa k dieťaťu. Vedel, že ho treba umlčať, že by nedokázal ujsť, keby ho sprevádzal ten vytrvalý plač. Uchopil porisko sekery a zadíval sa na dievčatko. Mlčky mu dohovárať, aby sa upokojilo, ale malá tvárička sfialovala od vysilujúceho, bezútešného plaču. Samo od seba nezmlkne... ibaže by ho umlčal on.

To nikdy nemal v pláne. Ono v tom bolo celkom nevinné. Zrazu sa mu zdalo, že nemá inú možnosť, akoby sám život, osud, karma ho poháňali do toho strašného činu. Pomaly zdvihol sekeru. V duchu si dodával odvalu, a keď sa dostatočne posmelil, odvrátil pohľad od zvrastenej detskej tváre a začal odpočítavať od troch.

Tri, dva, jeden...

Zahrešil a spustil sekeru.